

GUILLAUME LEBLON: THE CONSTANT REPETITION OF FALSE

Inauguració: Dissabte, 15 de març, 12:00 a 14:30 h.

Exposició: 18.03 > 8.05.2014. Dimarts a divendres d'11 a 19 h, dissabte amb cita prèvia

L'obra de Guillaume Leblon està plena de referències que evocuen a la Naturalesa, l'arquitectura, l'hàbitat domèstic o el seu propi estudi. Les seves escultures, objectes i instal·lacions, tenen sempre un particular tret d'estranyesa que concentra l'atenció i fa sorgir el debat.

Material, forma i destresa estan sempre en el centre del treball de Leblon, encara que el refinat llenguatge formal de l'artista hagi d'entendre's més com un subtext subjecte a la mecànica de la interpretació. Leblon és capaç de generar un vocabulari de formes i una sintaxi que oscil·len del concret al visionari, del crític a l'enigmàtic, integrant associacions poètiques i simbòliques.

“El meu treball es realitza durant els meus *moviments* i viatges, i no realment en el meu estudi, que mantinc com un receptacle en el qual la suma de totes les coses que col·lecciono ha de trobar-se*”, afirma l'artista. I aquests moviments semblen traslladar-se a l'espai expositiu: “vull oferir a l'audiència un punt de vista determinat des del qual veure el món amb la finalitat de crear una idea de passeig dins de l'espai expositiu, per exemple, convertint l'exposició en un paisatge, una ruta sense punt d'arribada o de partida”.

The Constant Repetition of False [La constant repetició de la falsedat] –quarta exposició individual de l'artista en ProjecteSD– recopila i integra totes aquestes diferents nocions presents en la pràctica de Leblon a través d'una sèrie de nous treballs: la seva capacitat per transformar i transfigurar en experiència visual fragments i restes, elements orgànics presos de la Naturalesa i tot tipus d'objectes oposats; la seva hàbil manipulació de l'espai que permet coreografiar les seves obres en una narrativa espacial més àmplia dins de la sala d'exposicions; la idea de la fragmentació i la disjuntiva, el sentit de l'efímer, la relació amb els materials, textures i superfícies, desvetllades en treballs que suggereixen una certa alquímia.

Le très grand rideau és una instal·lació escultòrica penjant que interromp l'espai expositiu; la peça és literalment una cortina xopada en escaiola la disposició de la qual indica d'alguna manera una sendera, una ruta tortuosa a través de l'espai que sembla mostrar i ocultar al mateix temps un passatge interior. *No me llames Juan*, també produïda a força de teixit i escaiola, es disposa en un lateral de la sala i sembla evocar un espai tancat, privat. A aquestes obres s'afegeixen dos baix relleus, díptics – *La grande seiche* i *Recette* – en els quals es mostren les petjades, les marques impreses de restes orgàniques entre els quals es fan recognoscibles un mol·lusc o algunes fruites sobre un jaç d'escaiola, possibles imatges d'una vida fossilitzada que ja no està present. Aquest estrany paisatge creat a força de “naturaleses mortes” s'emfatitza amb la presència d'altres peces escultòriques, *Le secret I* i *Le secret II*, configurades com a barres de metall corbades i ancorades en el sostre, de les quals penjen objectes peribles, reproduccions de parts del cos o peces de roba solidificades que conformen un panorama d'objectes congelats però transitoris al mateix temps. Com en el cas de *Le très grand rideau*, aquestes peces podrien suggerir una referència a l'interior domèstic, o potser a l'estudi del propi artista.

Com apunta Thomas Boutoux: “Les exposicions de Guillaume Leblon es converteixen en llocs en els quals s'estableixen articulacions sense precedents d'objectes, de vegades heterogenis però sempre compatibles, llocs amb dinàmiques ben equilibrades, temporals i successives, en algun lloc entre el gairebé conegut i l'amb prou feines conegut. Les obres dibuixen paisatges extraordinaris d'objectes i formes en els quals la temporalitat col·lisió, el passat i el futur submergint-se de manera explícita en el present”.

*Nota: Algunes de les idees i cites en aquesta nota de premsa han estat extretes del text *Roadblocks*, de Michelle Grabner, publicat en el llibre *Helbling*, de Guillaume Leblon (Paraguay Press, 2013).

Guillaume Leblon (Lille, 1971) va estudiar a la National Art School de Lyon i va ser artista resident a la Rijksakademie d'Àmsterdam (2000) i a l'ISCP a Nova York (2008). El seu treball ha estat mostrat en nombrosos museus i centres d'art d'Europa com el FRAC Bourgogne a Dijon (2004), Domaine de Kerguéhennec (França, 2007), STUK, Lovaina (Bèlgica, 2008); CGAC, Santiago de Compostela (2008); Culturgest, Porto (Portugal, 2008), MUDAM (Luxemburg, 2009), Grand Café, Saint Nazaire (França, 2010). Exposicions recents: *Die Fünfte Säule* a Secession (Viena, Àustria, 2011), *Beyond the Fragile Geometry of Sculpture at De Vleeshal*, Middelburg (Països Baixos), la 11e Biennale de Lyon (2011), *Black Apple Falls*, Fondation Ricard, *Pour un Art Pauvre*, Carré d'Art Nîmes (2012), *Facing the dry dirt*, Poor Farm Experiment, Little Wolf, Wisconsin (2011), *Les Prairies / Prairies*. 3ª Edició de Les Ateliers de Rennes – Biennial for Contemporary Art (2012), i *Une appropriation de la Nature* en el Musée Régional d'Art Contemporain Languedoc-Roussillon, Sérignan, França (2013), per esmentar algunes d'elles. El seu treball pot veure's actualment a l'exposició individual titulada *Under My Shoe*, al Mass Moca a Massachusetts, EEUU. L'artista es troba preparant una important exposició individual a l'IAC - Institut d'Art Contemporain, Villeurbanne, Lyon que s'inaugurarà el juny vinent, 2014.